

Pavel Kraus:
Dá se nahrát indie? Proces nahrávání indie kapely z etnomuzikologického hlediska

Posudek vedoucího bakalářské práce

Pavel Kraus je veterán FHS i etnomuzikologického programu zde. (Podle mé paměti absolvoval všechny myslitelné předměty včetně terénních praxí, výpomocí na konferencích apod.) Přesto nebo proto mu trvalo dlouho, než našel nejprve aspoň přibližný tematický okruh, kterému by se věnoval v bakalářské práci, a další dobrý semestr upřesňování tématu. Tato váhavost se ale vyplatila. Z jeho brouzdání končinami tzv. nezávislé (=indie) české hudební scény vykristalizovala otázka, jestli některý z aspektů britské indie scény (jak ji popsala Wendy Fonarow) lze najít i v českém prostředí, a to konkrétně v procesu nahrávání jedné určité hudební skupiny (skupiny Disquiet), označované jako indie.

Pro toho, komu připadá tato otázka jen málo smysluplná, Pavel poměrně podrobně vysvětluje vývoj nahrávacího procesu. Ukazuje, jak se v mainstreamové hudbě, proti níž se indie vymezuje především, ustanovily různé specializované role, zejména – vedle hudebníka samotného - role zvukového technika a role producenta. Taková specializace jde proti jedné z hlavních zásad indie, totiž zásadě Do It Yourself.

Struktura práce dobře odpovídá úsilí zodpovědět onu výchozí otázku. V teoreticko-metodologické části jsou definovány resp. popsány potřebné pojmy: vedle již zmíněného nahrávání také pojem indie v různých významech, a je tu také stručně charakterizovaná skupina Disquiet. Vlastní výzkumná část je poměrně značně specializovaná: obsahuje popis procesu nahrávání jednotlivých nástrojů a základní kroky při rozhodování při postprodukcí. Ve shrnutí potom autor uvádí, v kterých aspektech lze vidět indie (podle Fonarow), a v kterých ne, a navrhuje vysvětlení těchto případných rozporů.

Práce je doplněna slovníčkem technických pojmů, literaturou, rozhovorem s frontmanem skupiny, obrazovou dokumentací a technickými údaji k přiloženému CD.

Pavel Kraus použil velmi relevantní teoretickou literaturu: kromě základního Merriama také knihu Turinovu (Music as Social Life, 2008), disertaci Thomase Porcella (1996) a další. Zdá se mi škoda, že zejména Turina nevyužil víc v argumentaci toho, jak odlišné mohou být motivace nahrávání hudby.

Výsledná podoba práce, přestože vznikala v krátkém čase, je poměrně pěkná i po jazykové stránce (hrubky jsem tu našla jen tři ☺, a interpunkční lupy jsou dost hluboko pod – nebo vysoko nad? běžnou úrovní studentů FHS).

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji ji hodnotit mezi jedničkou a dvojkou.

Slaný 6. srpna 2011

Doc. PhDr. Zuzana Jurková, PhD.